

Sygn. akt V CSK 523/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z wniosku E. M. (uprzednio J.)
przy uczestnictwie P. Sp. z o.o. w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżąca przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinna wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Oczywistej zasadności skargi skarżąca upatrywała w rażącym naruszeniu art. 305¹ i 305² § 2 k.c., art. 21 ust.1 i 2, art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji RP na skutek uznania, iż zasądzone wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu jest równoważne uszczerbkowi właściciela, a ograniczenia prawne wynikające z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie mają znaczenia.

Skonfrontowanie rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w ustalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozumieniu tego pojęcia. Z uzasadnienia wniosku nie wynika, by sposób określenia przez Sąd Okręgowy „odpowiedniego wynagrodzenia”, był rażąco sprzeczny z kryteriami jego ustalania wynikającymi z orzecznictwa Sądu Najwyższego, akcentującego, potrzebę jego indywidualizacji, stosownie do doniosłych dla jego określenia okoliczności konkretnego przypadku (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 kwietnia 2012 r., II CSK 410/11, nie publ.; z dnia 9 października 2013 r., V CSK 491/12, nie publ.; z dnia 8 lutego 2013 r., IV CSK 317/12, nie publ., z dnia 27 lutego 2013 r., I CSK 440/12, nie publ. oraz z dnia 20 września 2012 r., IV CSK 56/12 i orzeczenia przywołane w ich uzasadnieniu; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 444/09, nie publ.).

Ubocznie zauważenia wymaga, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż szkody spowodowane wykonywaniem przez organy samorządu terytorialnego zgodnego z prawem władztwa planistycznego podlegające kompensacji zgodnie z art. 36, art. 58 ust. 2 czy 63 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu przestrzennym (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 778, ze zm.), nie podlegają wyrównaniu w związku z określeniem wynagrodzenia za obciążenie nieruchomości służebnością przesyłu, na podstawie art. 305² § 1 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., III CZP 88/15, Biul. SN 2015/12/10 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., III CSK 161/13, OSNC 2015 r., nr 4, poz. 45).

W konsekwencji argumentacja przytoczona we wniosku nie wykazuje tezy, iż zaskarżone orzeczenie stanowi konsekwencję kardynalnych błędów w zakresie

wykładni prawa, których efektem jest orzeczenie oczywiście wadliwe, w ustalonym przez sąd drugiej instancji i wiążącym Sąd Najwyższy stanie faktycznym (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 i § 5 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804).

aj

l.n